

CHỮ TÌNH : TÌM BẠN TRÊN NET

Long Châu

Tôi quen biết Liêm ở Waco Texas lúc còn đi làm cho hãng M&M MARS ở đó, thành phố có nhiều stop sign hơn là đèn giao thông, thành phố im vắng, mọi người đi ngủ vào lúc 8 giờ tối. Liêm sang Mỹ theo diện HO, ngày rời Việt Nam, anh để lại một môi tình cô hàng xóm bên nhà, rời quê hương, tha phương xứ người, lúc tuổi đã lớn với hai bàn tay trắng, anh chẳng dám hứa hẹn gì, chỉ dặn thăm người yêu đang nước mắt lưng tròng, buổi tiễn đưa nơi phi trường TSN "nếu tin anh thì hãy đợi".

Sang Mỹ, người chủ bảo trợ cho cả gia đình đến thành phố buồn hắt hiu Waco, anh lao vào đi làm hùng hục tại một xưởng sản xuất thịt gà trong thị trấn. Tiền làm được bao nhiêu, ngoài việc chi tiêu dè sẻn cho cuộc sống đạm bạc hàng ngày, anh dành dụm gởi về cho cô hàng xóm, như một minh chứng cho tình yêu và lời hứa ngày anh trở lại.

Ngày đó, điện thoại viễn liên từ Mỹ gọi về còn mắc lắm, mỗi tháng Liêm trả hơn 200 dollars cho tiền điện thoại viễn liên là chuyện thường. Lúc quen Liêm, tôi sống độc thân, đi làm ở Waco, không biết nấu ăn, thường đi ăn ngoài cho tiện, nhưng không lần nào tôi mời được Liêm, anh luôn tể nhị từ chối, tránh phải mời tôi đi ăn trở lại theo kiểu "bánh sắp đi, bánh quy lại".

Hình như Liêm chỉ có mỗi tôi như người bạn quen thân duy nhất trong thị trấn buồn Waco, tuần nào cũng vậy, ít nhất vài lần anh ghé chỗ tôi ở tâm sự, tán chuyện. Một hôm, anh buồn bã tâm sự, càng ngày, thư tình của cô hàng xóm càng xuất hiện nhiều "số" hơn chữ, cô than vãn cuộc sống càng ngày càng khó khăn nơi quê nhà, khi thì xin tiền để mua xe cho ông anh, chạy xe ôm nuôi gia đình, khi xin tiền thêm cho thuốc men bố mẹ già. Tội nghiệp, Liêm làm nghề lao động chân tay, lương thấp, hàng tháng anh phải dành dụm gởi về cho cô hàng xóm khoản tiền khá lớn.

Chuyện tình chẳng phải lúc nào cũng có hạnh phúc nơi đoạn kết, xảy đến ngày "con sáo xổ lồng sang sông" như lời trong một bài hát, Liêm gặp một người bạn cũ cũng ở gần xóm, sang Mỹ định cư ở Dallas, tin như sét đánh ngang tai, thằng bạn cho hay cô hàng xóm của anh, hình như đang tiến hành đính hôn với một Việt Kiều ở Úc.

Tiếc công anh xúc tép nuôi cò, quay cuồng trong cơn giận dữ, phẫn uất, Liêm gọi hàng chục cú phone về Việt Nam gặng hỏi, cuối cùng cô láng giềng cũng thú nhận "không phải muốn dẫu, nhưng thương anh, sợ anh buồn, nên không dám cho hay sự thật!". "Thương sợ anh buồn", lá thư cô hồi gởi tiền về cho gia đình ăn tết, vẫn còn nằm trên bàn, anh chưa kịp có thì giờ xuống Dallas để gởi.

Rồi kể từ ngày đó, tối nào, anh cũng sang nhà tôi uống beer, tâm sự, kể lể, tôi cảm được nỗi đau của anh, chẳng biết nói gì để khuyên, chỉ lặng yên nghe anh nói, sức khỏe anh càng ngày càng suy yếu, anh kể, không đêm nào ngủ trọn giấc, cứ ngủ khoảng 30 phút hay 1 tiếng lại giật mình tỉnh giấc, mồ hôi toát đầm dề, thành ra giấc ngủ một đêm thành những giấc ngủ ngắn nhiều lần, sáng dậy sớm đi làm không nổi, đầu nhức như búa bổ, cứ như người chỉ ngủ được một vài tiếng. Trong một cơn say, anh nghẹn ngào nhìn tôi với đôi mắt đỏ hoe "không ngờ mình yêu người đến vậy".

Rồi tôi cũng phải rời Waco trở lại trường học ở College Station, tôi chỉ làm ở công ty MARS trong một chương trình thực tập (thực lòng tôi cũng sợ quá phải sống nơi cái thành phố Waco buồn quá mạng, mới cỡ 8 giờ tối, thành phố đã vắng như chùa Bà Đanh, trong nhà thì lúc nào cũng sẵn sàng có một ông bạn đang thất tình, vừa uống rượu, vừa khóc, tâm sự!).

Ngày dọn đồ trở lại nội trú, Liêm lái chiếc xe truck của anh chở hết đồ đạc, đưa tôi trở lại tận Dorm của trường, lúc đó là ngày thứ Bảy, anh ở lại một đêm với tôi, hai thằng lại lang thang đi vào những quán bar uống beer, tâm sự...

Công việc học năm cuối bận rộn, thêm chuyện đi interview tìm việc làm, tôi không còn liên lạc với Liêm một thời gian. Một hôm gọi về thăm, để tin nhắn, nhưng vẫn không thấy anh gọi lại, bận quá tôi cũng không gọi nữa, bất ngờ thằng bạn người Tàu làm chung hãng ở Waco, biết tôi và Liêm, cho tôi hay tin dữ về anh, trong một ca đêm làm trễ thêm giờ, Liêm không biết vì mỗi mệt hay sao, sơ ý để lưỡi dao cắt thịt gà chém đứt bàn tay trái.

Khi tôi chạy được trở lại Waco thăm, Liêm đã bình phục trở về nhà từ bệnh viện, lạ một điều, sắc diện anh trông còn khỏe mạnh hơn hẳn ngày trước. Cha mẹ sinh ra lành lặn, giờ Liêm đã không còn bàn tay

trái, cũng may anh là người thuận tay phải, theo kinh nghiệm, tôi có hỏi anh về chuyện bồi thường của hãng, anh nói, tai nạn xảy ra hoàn toàn do lỗi bất cẩn của anh, không vì sự thiếu sót an toàn của công ty, Liêm cũng không muốn thừa kiện gì, đầu một số luật sư khuyên nên kiện, hãng có bồi thường cho sáu tháng lương, cho nghỉ ăn lương dài hạn cho đến khi hoàn toàn bình phục.

Lúc chia tay, tôi có hỏi.

- Giờ ngủ được không Liêm?

- Rồi, ngủ ngon hơn trước nữa, chắc nhờ mất cái tay và thuốc ngủ giảm đau.

Lần thứ ba tôi trở lại Waco, Liêm đã được thăng lên làm lead cho một nhóm thợ trong hãng (cái công việc làm trong hãng thịt gà coi vậy mà bền, chỉ trừ cúm gà, chứ kinh tế lên xuống gì, bà con vẫn phải xơi gà thôi). Lúc này Liêm đã làm quen với "hi tech" chút đỉnh, trong nhà có xuất hiện một Dell computer, anh cười cười khề khà nói, chặt gà mỗi ngày chứ có làm chi cao siêu đâu mà cần computer, chỉ dùng cho mỗi việc email cho bạn bè, lên web đọc tin tức Việt Nam, thỉnh thoảng có vào chat room tán dóc chút đỉnh cho đỡ buồn.

Năm 1998 tôi lập gia đình ở Detroit Michigan, được việc làm mới, về sống ở Reseda California. Liêm gọi phone thăm, nói sẽ bay sang Cali có công chuyện cần, nhân tiện sẽ ghé thăm tôi. Vợ tôi dù chưa gặp Liêm nhưng cũng vui lắm, chuẩn bị nhà cửa, nấu nướng đón tiếp người bạn "độc thủ đại hiệp" mà tôi thường nhắc.

Nôn nao muốn ra phi trường đón Liêm, nhưng anh từ chối, viện lẽ đã có bạn đón, rồi đến ngày Liêm sang, hai ngày sau đó, cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Bất ngờ một buổi chiều tối, Liêm lò dò lái chiếc xe mướn chạy từ Orange County lên thăm, đó cũng là ngày cuối cùng anh ở lại Cali, vì công chuyện gì đó, anh phải đổi vé trở lại Waco Texas sớm hơn dự định.

Tôi còn nhớ buổi tối hôm đó, Liêm không giống như Liêm ngày xưa ở Waco, anh có vẻ buồn buồn trầm mặc ít nói (tôi nghĩ bụng chẳng lẽ "độc thủ đại hiệp" lại bị chữ Tình hành hạ nữa?), chúng tôi chỉ trao đổi qua loa vài câu chuyện xã giao, rồi Liêm cáo từ đi ngủ sớm, anh nói bị nhức đầu. Tôi ngờ ngợ có chuyện không vui xảy ra cho Liêm trong chuyến đi chơi Cali này của anh, nhưng thấy anh không muốn nói, nên cũng chẳng hỏi.

Vài tháng sau, tôi nhận được thiệp cưới của Liêm tại Dallas Texas, cô dâu là người sống ở Cali, tôi tức tốc gọi phone thăm chúc mừng. Liêm cười nói ồn ào trong phone, cho tôi hay cái đám cưới này của anh xuất phát từ chuyến đi "buồn" thăm Cali ngày đó...

*

Thành phố "buồn" Waco, thêm những ngày tháng tình xa, sau lần tai nạn, tôi không còn ở Waco, cuộc sống Liêm càng cô đơn hơn, may mắn anh tìm được niềm vui với cái máy computer (ai nói, computer chỉ gây nhức đầu phiền toái cho đời sống!).

Tình cờ, Liêm chơi mục tìm bạn bốn phương trên internet, quen được một cô gái ở Cali, hoàn cảnh hai người cũng hao hao giống nhau, cô cũng sang Mỹ cùng gia đình theo diện HO. Email, rồi phone qua lại (có đêm Liêm kể, cô gọi anh lúc tối, đến khi hai người nói chuyện xong gác phone, cũng vừa lúc trời sáng, đến giờ Liêm phải đi làm. Lạ cái, mất ngủ trắng đêm, nhưng vào làm lại không cảm thấy mệt mỏi gì hết, chẳng bù cho những mệt mỏi vì mất ngủ của ngày trước, chữ "Tình" lạ thật)

Tình cảm hai người ngày càng đậm đà tha thiết lúc nào không hay. Một ngày, Liêm đề cập đến chuyện tặng ảnh nhau cho biết mặt, cùng chuyên đi thăm nàng ở Cali, cô gái có vẻ thoái thác không muốn. Liêm không dấu cô gái điều gì, kể cả gởi hình đang đứng oai dũng bên giàn dao chặt gà trong hãng, anh kể luôn hoàn cảnh sống làm việc chỉ đủ ăn trong hiện tại và sự tật nguyền. Sau khi thấy thái độ như vậy của nàng, Liêm có lúc hồ nghi về sự thành thật của cô gái, muốn chấm dứt quan hệ tình cảm phiêu lưu. Lúc anh đề nghị như vậy, cô gái có vẻ buồn, tiếng nói chào tạm biệt mà nghe nghèn nghẹn trong phone.

Sau đó ít hôm, anh nhận được thư và hình của cô gái. Lúc Liêm run run mở thư và hình cô gái ra xem, thiết tình quá hồi hộp, cứ như người đang dò tấm vé số nghĩ "hit jackpot", Liêm kể lại, dù đã dặn lòng không quan trọng chi bề ngoài, cầm tấm hình nàng trên tay, mồ hôi anh toát ra như tắm, tay anh càng run run hơn, thêm một nỗi buồn nả nê trong lòng, bởi...

...người trong tấm hình có một vẻ đẹp rực rỡ như hình ảnh các cô người mẫu Việt Nam. Liêm kể, người con gái xinh đẹp như vậy, đang sống nơi chốn "phồn hoa đô hội" miền Nam Cali, làm gì chịu lấy anh chồng tật nguyền, nghèo như anh, nơi cái thành phố "khỉ ho cò gáy" Waco, Téch Xít.

Tuy nhiên, sau lần hai người biết mặt nhau qua hình như vậy, dù Liêm đã thận trọng dè dặt hơn, nhưng tình cô gái đối với anh vẫn càng gần gũi, tha thiết. Điều này càng làm lòng Liêm cảm động, như lòng "chẳng lẽ thánh nhân đãi kẻ khù khờ", lẽ nào mình may mắn lấy được cô gái xinh đẹp hiền lành như vậy. Hạnh phúc quá nhiều thì thường sợ mất, anh bỏ hẳn ý định nôn nóng sang thăm cô gái, anh sợ Thảo, tên người con gái, gặp anh và sự thật, rồi phủ phàng thay lòng đổi dạ, thà chỉ giữ được mãi hình ảnh Thảo trong giấc ngủ mỗi đêm cô đơn ở Waco, sau những lần nói chuyện phone nồng nàn, còn vui hơn. Một hôm, Thảo sau lúc chuyện trò phone thật dài như thường lệ trong đêm, trước lúc goodbye, nàng ngập ngừng hỏi.

- Liêm có muốn gặp em không?

Liêm mừng còn hơn mở cờ trong bụng, run run trả lời

- Em à, anh còn mong muốn gì hơn nữa, lúc trước thấy em ngại, nên anh không muốn bàn đến, với lại có người bạn đang sống ở Cali cũng muốn đi thăm, anh cũng chưa từng đến Cali bao giờ, nghe nói bên bên vui lắm phải không (anh nghĩ thâm, chắc chắn rồi, chỗ nào trên thế giới này mà không vui hơn Waco?)

- Vui gì anh, ở đâu cũng vậy, vui hay không tùy nơi lòng mình. Chỉ sợ, anh gặp em rồi sẽ thất vọng, không còn thương em nữa. Nàng ngập ngừng nói.

Liêm cười to.

- Thôi đi, đừng có nói móc người ta ghen, vậy đi nha, để anh vào hăng xin nghỉ, rồi cho Thảo hay, khi nào anh sang thăm em và gia đình được.

*

Trước hôm rời Texas sang Cali, Liêm chẳng ngủ được, tưởng một lần dờ dạng, đau khổ, "trái tim đã khô máu", không ngờ vẫn còn là "trái tim chưa ngủ yên".

Lúc phi cơ gần hạ cánh phi trường Orange County, nghe loa cô tiếp viên nói "welcome hành khách đến California", Liêm còn nghe tim mình đập dữ dội hơn, thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lòng ngực. Như đã hẹn, Thảo sẽ có mặt ra đón cùng với một người em gái kế. Liêm sẽ lấy xe mượn ngay tại airport, chờ Thảo, theo xe người em về một khách sạn gần nhà Thảo và khu chợ Phước Lộc Thọ. Liêm quyết định ở hotel trong thời gian lưu lại Cali thăm Thảo cho tiện, bởi tôi thì ở quá xa, trong lúc anh không quen ai ở Cali ngoài Thảo và tôi.

Vừa bước đến khu vực đón ở phi trường, Liêm đã nhận ra Thảo ngay. Nàng đẹp lộng lẫy, kiêu sa, nổi bật hẳn lên giữa đám đông người, dù nàng ăn bận, trang điểm rất giản dị, thảo nào nhạc sĩ viết "tại sao thế giới đông người, mà anh chỉ thấy riêng em". Trông Thảo không giống và có vẻ trẻ hơn nhiều so với hình nàng gởi.

Liêm còn lúng túng hơn, chân đi lính quính như muốn té, bao nhiêu công sức chinh trang nhan sắc tàn tạ lúc về chiều của anh, nay lòng tự tin chợt tan biến, vuốt lại mái tóc bạc nay thành đen thui, quần quần mới uốn nhuộm, ướt đầm mồ hôi, Liêm hồi hộp lo âu từ từ bước lại về phía Thảo. Vừa đến gần nàng, anh gọi lớn "Em", không cầm được lòng thương mến, Liêm thiếu điều muốn ôm choàng lấy nàng.

"Thảo" vội né tránh cái ôm của anh, hét hồn nói nhanh.

- Dạ, dạ không không anh, em không phải là chị Thảo, em là em kế của chị Thảo, tên Huyền.

Liêm chưng hửng như người từ rớt từ mặt trăng xuống đất. Lòng anh sùng sốt, hoang mang như có ai dội một gáo nước lạnh vào đầu.

- Ủa, ủa còn chị Thảo đâu em, em giống chị Thảo quá.

- Dạ, chị Thảo bận công chuyện bất ngờ. Chị dặn em ra đón anh, chờ anh về hotel, rồi ngày mai chị sẽ gặp anh. Em là em kế, sinh sau năm một với chị Thảo, lúc trước còn ở Việt Nam, ra đường ai cũng tưởng tui em là chị em sinh đôi.

Liêm nghe lòng chùng xuống một nỗi buồn vô hạn. "Thảo bận công chuyện"? chuyện gì quan trọng hơn chuyện đón người yêu, lặn lội từ Texas sang thăm? một chuyến đi mà hai người đã bàn tính với nhau hàng đêm cả tháng trời, trước lúc Liêm lên đường, chính Thảo còn cẩn thận chọn hotel cho Liêm, nơi nàng cho biết, vừa gần nhà nàng, dễ đi lại, vừa gần khu thương mại Bolsa Việt Nam.

Liêm chợt nổi cơn hờn giận, trút vào Huyền, vô cớ.

- Thôi Huyền, cảm ơn em, em cứ về trước đi, nói chị Thảo, anh cảm ơn thành tình đã "cử" em ra đây đón, anh có mượn xe, chỗ hotel để anh từ từ lái tới được rồi.

Huyền dù nghe anh nói vậy, vẫn ngần ngừ một lát, rồi nàng chào đi về trước.

Liêm lái xe về hotel mà lòng ngổn ngang trăm mối, hàng ngàn ý nghĩ, suy đoán nảy ra trong đầu, anh không tin Thảo "bận" công chuyện nào đến nỗi không thể ra đón, chợt một tia sáng loé ra trong đầu. Aø,

chính Huyền là Thảo đây mà, chắc nàng giả vờ để thử lòng? Có lẽ nào hai chị em mà giống nhau quá như vậy, cả về giọng nói của Huyền, y chang giọng Thảo trong phone với anh mỗi đêm.

Nghĩ vậy, lòng Liêm chợt bình an hơn, rồi anh lại chợt lo âu, rồi nàng giả vờ cô em tên Huyền để coi mặt thiết của anh, nếu nhìn thấy anh thật sự ngoài đời oải quá, nàng sẽ lánh mặt luôn, khỏi mắc thì giờ giải thích dài dòng...

Tin chắc vào sự tiên đoán của mình, Liêm nhủ thầm thôi chẳng mong đợi gặp Thảo ngày mai làm gì, bởi làm gì có ngày mai, chắc nàng sẽ không tới, hôm nay nàng đã diện kiến một dung nhan tàn tạ của anh rồi, bên cạnh tấm ảnh thực tế chặt gà, thêm một tấm ảnh đặt biệt anh gởi cho nàng, được chụp trong một studio Việt Nam ở Galland, hình ảnh mờ mờ ảo ảo, còn được đánh véc ni kỹ lưỡng dữ dội, nhìn trông cũng hao hao Châu Nhuận Phát lắm, chứ hôm nay hình ảnh thực của "độc thủ đại hiệp" lúc tuổi đã quá tứ tuần, ngoài đời, trông bèo nhèo lắm rồi, trong lúc nàng thì, ôi xinh xắn quá chừng.

Liêm dự định, thôi ở chơi thăm Little Saigon độ một ngày, rồi chạy lên thăm tôi, và rồi ngàn thu vĩnh biệt em Thảo, lòng đau nát tan, nhưng cũng phải đành thôi, bông hoa nhài đẹp để chẳng lẽ phải cắm trên bãi cỏ... trâu?

Vừa về đến hotel, Thảo đã qua tổng đài hotel gọi thẳng vào phòng cho anh.

- Anh hả, bay mệt hông, xin lỗi em đã không ra đón được.

Cơn giận tức chợt trào dâng đến nghẹn cổ, Liêm run giọng nói.

- Không...không sao Thảo, chắc anh ở hotel này chỉ một ngày, ngày mai chạy lên Reseda thăm bạn anh, rồi đổi lại vé máy bay, về Texas luôn, em không cần phải ra gặp anh làm chi.

Thật ngộ, nàng chẳng có vẻ gì ngạc nhiên, hay hối lỗi về trò đùa thử lòng tai hại của mình.

- Giận em hả, thôi đi, ai đến Cali chơi chỉ một hai ngày rồi về, còn tốn tiền đổi vé nữa đó.

Đến đây, Liêm chẳng còn kìm lòng được nữa, bao nhiêu điều thương yêu dồn nén từ suốt chặng đường dài trào dâng, anh nói như muốn khóc.

- Thảo à, tại sao em ra đón anh, lại nói dối là Huyền? Minh dù chưa bao giờ gặp nhau, nhưng quen nhau cũng gần cả năm trời, nói chuyện tâm sự nhiều, anh nghĩ Thảo hiểu anh nhiều lắm chứ, không thể tiến tới với nhau được thì làm bạn vậy, đâu cần giả dối làm chi?

- Anh à, người anh gặp ở phi trường trưa này không phải là em đâu, chính em gái kể tên Huyền của em đó, em không có giọng hay thử lòng chi đâu.

Nàng ngập ngừng một chút rồi nói nhanh.

- Ngày mai đúng 9 giờ sáng, em sẽ đến đón anh ở hotel, đi chơi, mình sẽ nói chuyện với nhau nhiều hơn.

Đến lúc này, Liêm không còn biết chuyện gì xảy ra, đầu anh chợt nhức như búa bổ, anh gác phone, lòng càng rối bời. Không hiểu Thảo đang muốn chơi đòn gì đây. Lại thêm một đêm không ngủ, trời vừa hửng sáng, Liêm đã choàng dậy, lo chuẩn bị xiêm y, điều chỉnh lại dung nhan "Waco man" một lần nữa thật kỹ lưỡng trước khi gặp Thảo.

Ngồi chờ ở hotel lobby khoảng hơn 9 giờ, bóng một người con gái quen thuộc bước nhẹ vào, Liêm đứng lên mừng rỡ, thì ra lại là...Huyền. Huyền vẻ mặt hơi buồn, đến trước mặt anh nói khẽ.

- Chân thành xin lỗi anh, chị em... chị Thảo em... chắc không thể gặp anh, chị nhờ em thân hành đến đây xin lỗi anh, xin lỗi công trình anh từ Texas sang thăm mà không gặp được.

Đến lúc này, không còn nghi ngờ gì nữa, Liêm cố kìm giọng không quát lên cho mọi người ở lobby nghe.

- Dù rồi, cô tên Huyền hay tên Thảo, tôi không cần biết. Mong cô để tôi yên.

Nói xong anh đứng dậy, bỏ mặc Huyền đang đứng ngơ ngác, trở lên phòng thu dọn quần áo, muốn trở ra phi trường về lại Texas ngay. Anh kể lại lúc đó, xin lỗi nói thật lòng, thẳng bạn tôi đừng buồn, chứ anh không còn bụng dạ nào muốn đi thăm tôi nữa, dù chuyến đi có dự định thăm tôi, và anh biết tôi đang chờ. Vào phòng, chợt một cơn mồi mẹt kinh khủng từ đâu ập tới, anh giống như người vừa đi bộ cố gắng bao ngày trong sa mạc, nay tìm được chỗ nghỉ ngơi, người anh đổ ập xuống cái giường, ngủ mê man một giấc dài không còn biết gì nữa hết.

Chuông điện thoại hotel reo vang từng chập dài, chắc đã reo nhiều lần, đánh thức Liêm từ cơn ngủ kiệt sức như chết đó. Anh nhắc ống nghe lên, bên kia đầu giây là...giọng nói của Thảo.

- Tưởng anh đi rồi, gọi hoài không ai bắt.

Anh im lặng không biết nói gì, lòng chợt rỗng không, môi miệng đắng chát.

- Mong anh tha lỗi, em... đã không thành thật với anh.

Liêm mệt mỏi nói như thều thào trong phone.

- Thật ra Thảo đâu cần phải làm vậy, thôi anh biết phận mình, mình duyên không thành thì làm bạn nhau thôi. Anh biết, em trẻ đẹp như vậy, làm sao anh xứng với em.

- Không anh, người gặp anh, thực sự chính là Huyền em gái kẻ rất thương em, Huyền nói lại, gặp thái độ anh sáng nay ở hotel, Huyền cũng ái ngại và buồn lắm, Huyền sẽ không nghe lời em để gặp, làm phiền anh nữa đâu.

- OK em, coi như đó là Huyền, chuyển hộ anh lời xin lỗi điều cư xử thiếu lịch sự với Huyền, anh đã không kìm được cảm xúc của mình lúc đó. Còn em? Thôi anh đã hiểu và thông cảm quyết định của em, mình là bạn nhau thôi, chẳng lẽ em ác đến nỗi, không cho một người bạn từ phương xa đến thăm gặt mặt, dù chỉ một lần chót?

- Anh, em không thành thật với anh, chỉ vì... em rất thương mến anh.

Liêm như người càng ngày càng bị đi vào mê hồn trận.

- Hả, em nói gì, cái... cái gì là không thành thật?

- Em không xinh đẹp như anh tưởng đâu.

Đến đây, Liêm chợt thở phào vì sung sướng, vai như trút được gánh nặng ngàn cân.

- Em à, anh đã nói em hoài trong phone, trong email, anh cũng đâu phải đẹp trai, hay sang trọng gì đâu, thêm thân anh tật nguyền, thương em từ giọng nói, tính tình em, anh cảm được qua sự quen biết tâm sự của tụi mình từ bấy lâu, anh đâu có quan trọng chuyện bề ngoài nhan sắc, mà em đến nỗi phải tránh mặt anh? Vậy hình em gởi cho anh trước đây là của Huyền hả?

- Không anh, đó là hình thật của em, nhưng... đó là hình trước lúc em gặp tai nạn phỏng dầu ở Việt Nam. Em giờ xấu lắm, có đi nhờ bác sĩ thẩm mỹ coi dùm, nhưng họ bảo vết sẹo phỏng trên mặt đã quá lâu, chắc không cứu vãn gì được nhiều, hơn nữa tiền phí chữa trị rất mắc. Mới sang không có tiền, nên em ngại mãi chưa muốn làm. Một lần nữa, em chân thành xin anh tha lỗi cho, tình cờ quen biết anh, thuở đầu, em tưởng chỉ là bạn cho vui, không ngờ, tình thành sâu đậm, em cũng rất quý thương anh, nên...không dám nói cho anh biết sự thật.

Liêm càng nghe vừa thương vừa giận Thảo hơn. Thực sự Thảo chưa hiểu gì về anh, hơn nữa đòi anh, tình duyên dở dang, sự nghiệp làm ăn không thành đạt như ý, anh còn ao ước gì hơn một mái gia đình, với một người con gái tên Thảo, nhan sắc bề ngoài theo thời gian rồi cũng đi qua thôi, có còn chẳng là tấm lòng, tình nghĩa thương quý nhau.

- Thảo, anh sẽ không về Texas sớm đâu, cho anh biết địa chỉ nhà, anh sẽ đến đón Thảo ngay bây giờ, anh nghe bạn anh nói (anh có hỏi tới trước chỗ nào romantic ở Cali để dắt bồ đi chơi) có quán cafe trên Orange Hills gì đó, yên tĩnh romantic lắm, anh sẽ chở Thảo lên đó, mình nói chuyện nhiều hơn.

Anh dự định sẽ thuyết phục Thảo về tình yêu của mình dành cho nàng, hứa sẽ giúp cho nàng tiền bạc dành dụm của anh, cho việc giải phẫu thẩm mỹ khuôn mặt nàng, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, khôi phục lại phần nào lòng tự tin yêu đời của nàng, hy vọng nàng sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc trong tình yêu của anh.

Sau buổi tối romantic với Thảo trên ngọn đồi Orange Hills đó, (kể cả buổi buồn thăm tới) Liêm bay thẳng về Texas một mạch và không bao giờ gọi Thảo nữa, anh quyết định như vậy vì... Thảo xấu quá, xấu hơn hàng trăm lần cái óc tưởng tượng, trong tình yêu cao thượng của anh.

Anh diễn tả nhan sắc Chung Vô Diệm của Thảo, vì vết phỏng dầu quá nặng, không được chữa trị kịp thời, ngoài miếng sẹo hõn hõn bự tổ chẳng trên mặt Thảo, nó còn kéo thắt, làm méo mó, xiêu vẹo mũi, miệng của nàng, đôi mắt nàng... thì vẫn là mắt bồ câu nhưng "con đậu con bay", vết phỏng làm một con mắt nhắm híp hẳn lại...

Nghe anh chưa kể hết câu chuyện, tôi không cảm được sự ngạc nhiên, tò mò, cắt ngang lời anh.

- Vậy còn cái đám cưới này, cưới cô ở Cali là với ai, với Huyền hả, chị không xong, thì em trám chỗ?

- Giỡn hoài cha, Huyền xinh đẹp như hoa hậu Cali, đòi nào chịu lấy tui, tôi cưới Thảo.

- Hả, sao vậy, sao anh nói em "xấu đều" hết, gặp một lần là về nằm mơ gặp ác mộng?

- Giỡn thôi, sau lần về Waco, quyết định cắt đứt tình cảm với nàng, tui chợt buồn thúi ruột, tui thấy thật xấu hổ, mình mâu thuẫn với chính mình, trước đó, lúc nào mình cũng ra rả nói với nàng là tình yêu đích thực không cần bề ngoài, giờ đối diện sự thật đã cao chạy xa bay. Hơn nữa, lần gọi phone thăm nàng trở lại, vừa nghe giọng nàng trong phone, tim tui hồi hộp muốn nhảy ra ngoài, biết mình còn yêu nàng nhiều lắm. Mà phải thuyết phục bà dừ lắm đó nha, bà mới chịu lấy tui, bà cứ nói không cần lòng thương hại của tui, mà tui có thương hại ai đâu, thương thiệt tình mà.

- Còn vụ cho bà đi giải phẫu thẩm mỹ đến đâu rồi?

- Thôi đi thăm mỹ làm chi anh, cho tốn tiền, bây giờ tui lộng kiếng để tắm hình ngày xưa của bà ngay trên đầu giường, trước khi lên giường, tắt đèn, tui dòm cái hình một cái, tưởng tượng hình ảnh ngày xưa của bà trong đầu là xong, tắt đèn rồi, đâu còn thấy gì nữa anh, nhà ngói cũng như nhà tranh thôi....
Bây giờ, hai vợ chồng Liêm Thảo đã có với nhau hai bé gái thật xinh xắn, chắc giống mẹ ngày xưa....